

Gerbiamieji,

Siunčiu Jums mūsų, privačios Vasario 16-osios gimnazijos Hüttenfelde, Vokietijoje bendrabučio tėvų matomų problemų aprašymą, tikėdamasi, jog sulauksime pagalbos joms spręsti.

Svarbiausia ir didžiausia mūsų problema yra šiuo metu neefektyvus ir pragaištingas mokyklos ir bendrabučio valdymas. Atsakomybę už šią situaciją mes priskiriame dabartinei mokyklos vadovybei: visų pirma mokyklos direktorei bei kuratorijos valdybai („įstatymų vykdomoji valdžia“) ir mokyklos aukščiausiam valdymo organui – kuratorijai („įstatymų leidžiamoji valdžia“). Pirmosioms už tai, kad vykdo gimnazijos bei bendrabučio išlaikymui, ugdymui, lietuviybės puoselėjimui ir lietuvių vaikų auklėjimui priešišką veiklą ir politiką. Antrajai už tai, kad turėdama ir teisę, ir faktišką valdžią, leidžia pirmajai taip veikti.

Visos kitos problemos ir sunkumai yra tiesioginis aukščiau minėtos didžiausios problemos pasekmės ir padariniai.

Mūsų nuomone, jei bus pakeista direktorė, o kuratorija galų gale imsis realios veiklos ir pradės efektyviai valdyti gimnaziją, dauguma problemų labai greitu laiku bus išspręstos. O su laiku ir ėmusis efektyvių, šiuolaikinių priemonių ir visos kitos.

Šiuo gi metu jokios problemos, susijusios su lietuviybe, bendrabučiu (lietuviybės lopšiu gimnazijoje), mokyklinio dėstymo problemomis lietuvių kilmės mokiniams, lietuvių kilmės pedagoginiu personalu ir viso to tinkamu finansavimu bei visapusišku aprūpinimu nėra sprendžiamos. Jos kaupiasi, situacija aštrėja, gimnazija su bendrabučiu darosi vis mažiau patraukli lietuvių kilmės mokiniams. O vadovybė tenkinasi vien aptakiais pokalbiais, bendro pobūdžio pažadais („mes pasistengsime išspręsti šią problemą...“), o kai to nebepakanka, imasi delsimo, vilkinimo bei ignoravimo politikos. Jeigu ir tada interesantai nenurimsta, imama tiesiog meluoti, išsisukinėti ir versti kaltę kažkam kitam („na, čia tai ne mūsų kompetencijoj...“ arba „taip nusprendė tas ir tas, mes čia ne prie ko. Labai norėtume padėti, bet kaip matote, ne mūsų jėgoms“ arba „mes privati įstaiga, viską turime apsimokėti patys, o finansų tai nėra, jūs gi patys nenorėsite mokėti po tūkstantį eurų į mėnesį...“ ir galiausiai „o ką mes galime padaryti? Nuo mūsų gi niekas nepriklauso, sukamės kaip galime“). Taigi, kur pradėsi, ten ir pabaigsi. Pati tai patyriau. Per vienerius metus, kol čia mokosi mano vaikai, prirašiau daugybę laiškų, sugaišau begales laiko įvairiems pokalbiams, bet iš esmės nė vienoj vietoj beveik nepasistūmiau į priekį. Nors siekiu elementarių dalykų:

- Kad vaikai gyventų saugūs bendrabutyje ir gautų tinkamą pagal amžių ir poreikius priežiūrą.
- Kad naktimis nebūtų paliekami vieni visame pastate.
- Kad mokykloje būtų be išimčių teikiama būtina vokiškai dar nemokantiems vaikams parama ir pagalba.
- Kad mokykla ir bendrabutis turėtų pilnavertiškai pedagoginei įstaigai būtiną strategiją ir koncepciją, kuriomis vadovautųsi visi darbuotojai.
- Kad vaikai būtų tinkamai ugdomi dvasiškai ir kultūriškai, ypač kas liečia lituanistinį švietimą.
- Kad bendrabučio vaikų tėvai vėl įgautų atstovavimo teisę mokyklos savivaldos organuose, kuri jiems buvo atimta 2015 m. pakeitus Kuratorijos įstatus ir pašalinus tėvų atstovus iš jos sudėties.
- Kad mokykla ir bendrabutis būtų tvarkomi teisiškai ir ekonomiškai, remiantis krikščioniškosios moralės dėsniais.

- Kad mokyklos tvarkymas ir valdymas būtų skaidrus ir atviras procesas, prie kurio galėtų prisidėti visi norintys pasitarnauti jos labui.
- Kad Vasario 16-osios gimnazijos „motina“, Vokietijos Lietuvių Bendruomenė (toliau VLB), lietuvių valstybinės ir nevalstybinės institucijos bei kiti dariniai darniai ir efektyviai bendradarbiautų su gimnazija jos klestėjimui ir labui.

Vietoj to mes turime:

- Nekompetetingą direktorę, kuri nesusitvarko su savo pareigomis ir stumia lietuviškąją mokyklą į pragaištį. Aš noriu pabrėžti žodį „lietuviška“, nes su vokiškąją puse kol kas viskas yra daugiau mažiau gerai, nes ja ganėtinai efektyviai rūpinasi vokiečių direktorės pavaduotoja p. Hoffmann. Jeigu šita pedagogė nenudirbtų visų darbų, direktorė p. Vaitkienė jau senai būtų ir vokiečių mokinius praradusi. Bėda ta, kad p. Hoffmann veikia visai ne lietuviškos puoselėjimo ir ugdymo principų skatinama, o atvirkščiai. Panašu, kad jos tikslas yra privati grynai vokiška gimnazija be vokiškai nekalbančių mokinių. Šita ponija turi subūrusi aplink save gana didelį pritariančiųjų ratą tarp kolegų vokiečių. O p. direktorė netrukdo ir galimai netgi skatina tokią jos veiklą, nes yra tiesiogiai priklausoma nuo p. Hoffmann administracinio įdirbio. Pati direktorė elgiasi šioje vietoje pasyviai, palikdama spręsti visus akademinius, mokslinius ir ūkinius klausimus savo pavaduotojai p. Hoffmann, atlikdama tik reprezentacinį vaidmenį, kai tai būtina. Tokiu būdu direktorė nesigauja mokyklos vidinės tvarkos ir neišmano nei einamųjų reikalų, nei aktualijų. Todėl kol kas „vokiškoji“ mokyklos valdymo pusė laikosi ir funkcionuoja. Veikia stiprus mokyklos tėvų komitetas (kuriame iš 20 tėvų tik vienas lietuvis, ne iš bendrabučio tėvų, o iš vietinių gyventojų, ir kurio praktiškai niekada nebūna per susirinkimus ir renginius) ir aktyvi mokyklos Taryba. Vyksta aktyvi mokyklinė veikla. Visa tai baigiasi, kai reikalas paliečia bendrabutį ir lietuvių kilmės vaikus. T.y. tas sritis, kur provokiškai nusiteikusios pavaduotojos p. Hoffmann ir kompetencija, ir interesai nebesiekia. Ten, kur darbų turėtų imtis p. Vaitkienė ir jos lietuvių pavaduotoja p. Irena Sattler. T.y. teoriškai ir žodžiais jos šias problemas sprendžia, bet faktiškai su jomis nesusitvarko ir nesitvarko. Tokiu būdu lietuviai vaikai, nemokantys vokiškai, yra paliekami per pamokas likimo valiai. Jų niekas negloboja (pavaduotoja p. Sattler bando tai aprėpti, bet ji turi daugybę kitų pareigų, ypač įvertinus tai, kad direktorė jai ir savo dalį pareigų deleguoja, todėl p. Sattler sugeba padėti tik epizodiškai). Šitie vaikai nuo pat pradžių yra veikiami didžiulio streso, nes turi savarankiškai ne tik pritaipyti naujoje klasėje, bendrabutyje ir nepažįstamoje aplinkoje užsienyje, bet turi milžinišką mokomosios medžiagos kiekį nepažįstama vokiečių kalba. Baisiausia tai, kad mokykla iki šiol neturi koncepcijos ir veiksmų plano, kas turi būti tokiais atvejais daroma. Ji reklamuojama kaip puiki vieta lietuvių vaikams, ir iš Lietuvos taip pat, išmokyti vokiečių kalbos ir įgyti patrauklią vokišką abitūrą, tėvams yra žadama individuali kiekvieno vaiko globa ir integravimas, bet iš tiesų net nėra praktiškai žinoma, kaip tai daryti. Nėra ir tam skirtų pedagogų. Net nėra kreipiamasi pagalbos į kitus lietuvių mokinius, kurie yra pažengę toliau ir galėtų savanoriškai naujokams padėti. Nėra visiškai jokios sistemos. Naujas vaikas yra tiesiog lyg įmetamas į vandenį ir jei išplauks, puiku, jei ne, tai reiškia nepasisekė. Jei išvis yra bandoma kažką daryti, tai tik pavaduotojos p. Sattler pastangomis, bet jos para turi kaip ir visų kitų tik 24 valandas. Todėl naujokai lietuviai gauna rašyti kontrolinius darbus vokiečių kalba, per pamokas nieko nesupranta, nes kalbama vokiškai, jie turi mokytis iš vokiškų vadovėlių nemokėdami šios kalbos, o jeigu kuris moka anglų, dauguma mokytojų draudžia naudotis šia lengvata, nes tai reiškia daugiau darbo jiems, mokytojams. Čia netgi nėra vieningo standarto, nes direktorė netgi čia nesugeba įvesti bendros tvarkos. Trumpai tariant, kiekvienas mokiny

privalo spręsti šią problemą savarankiškai. Turiu direktorės laišką man, kuriame ji man atsakydama į mano protestą, kad mano dukra gavo barti nuo vienos mokytojos, nes nuolat kuždasi su lietuve kaimyne, kai tuo tarpu mano dukra tiesiog vertėjavo tai mergaitei, nes toji vis ašarose paplūdusi būdavo per pamokas, nes nieko vokiškai nesupranta ir vis blogus pažymius gauna. Tai štai direktorė atsakė, kad kiekvienas moksleivis yra pats atsakingas už savo mokymosi rezultatus ir pažangą, o mokiniai mūsų mokykloje yra visi vertinami vienodai, jokie elitizmo nėra ir negali būti. Po tokių dvikalbės (!!!) mokyklos vadovės pasvarstymų man buvo labai sunku atsigauti.

- Kasmet lieka vis mažiau lietuvių kalba dėstomų dalykų ir netgi tie mokiniai, kurie norėtų daugiau tokių dalykų turėti, neturi tam galimybės, nes šios pamokos yra tiesiog išimamos iš tvarkaraščio. Tiesa ir ta, kad vis daugiau tėvų, ypač vyresniosiose klasėse, patys nebeleidžia vaikų į lietuvių kalba dėstomus dalykus, nes jų vaikams ir taip yra nepalyginamai sunkiau mokytis, laiko ir taip neužtenka. O direkcija vietoj to, kad spręstų problemą iš pagrindų, skėsčioja rankomis ir teigia, jog trumpina šias pamokas, nes nėra pakankamai norinčių. Vokiškai nemokantys vaikai yra automatiškai nuleidžiami klase žemiau, nors tai yra visai neefektyvu, nes vaikas nors ir leidžia laiką jaunesnėje klasėje, negaudamas efektyvaus vokiečių kalbos mokymo netoli tepasistumia į priekį. Daug efektyviau būtų siūlyti kelių mėnesių vokiečių kalbos efektyvius kursus, geriausiai jau per atostogas. Bet mokykla to nedaro. Beje, už vokiečių kalbos kaip užsienio kalbos mokymą pradiniam lygyje yra atsakinga ta pati direktorė bei jos pavaduotoja p. Sattler. Šios pamokos paskutiniaisiais metais yra itin neefektyvios, ypač pas direktorę, ne vien dėl to, kad pačios mokytojos yra toli gražu ne vokiečių kalbos žinovės (net per oficialius renginius direktorė daro grubias klaidas kalbėdama vokiškai), bet labiausiai dėlto, kad šių pamokų ypatingai dažnai nebūna, nes mokytojos išvykusios arba pamokos faktiškai nėra normaliai dėstomos: mokiniai gauna užduotis, kurias patys savarankiškai iki kitos pamokos turi atlikti.
- Šiuo metu yra galimybė lietuviškai mokytis tik šių dalykų: Lietuvos istorijos, religijos, geografijos lietuvių kalba bei pačios lietuvių kalbos kaip užsienio kalbos. Beje, tai yra įmanoma nevienodai visose klasėse, o tik epizodiškai. Pvz. mano dukra devintoj klasėj neturėjo galimybės mokytis geografijos lietuviškai, dešimtoj galės, o vienuoliktoj vėl negalės. O Lietuvos istorijos išvis taip ir negalės, nes šioji buvo dėstoma iki devintos klasės, o mano dukra tik devintoj atėjo į šią mokyklą. Su likusiais dalykais panašiai. Jokių mokymo programų nėra. Visų lietuvių kalbos mokėjimo lygių mokiniai yra suburiami į vieną klasę ir mokytojas dėsto, kaip jam atrodo geriausia ar patogiausia. Tokiu būdu mano dukra per lietuvių kalbos pamoką, turėdama tik lietuvių kalbos pradmenis tiesiog sėdi ir varto knygelę, kurios nesugeba paskaityti, ir laukia, kol mokytoja ras penkias minutes su ja užsiimti, nes likusi klasės dalis yra gimtakalbiai, su kuriais mokytoja lietuviškai nagrinėja lietuvių literatūros klasiką. Taigi, mano dukrai tenka pedagoginio dėmesio ne kas mėnesį. Namų darbų ji iš lietuvių kalbos irgi negauna, nes, matyt, mokytoja nelabai žino, ką su ja daryti. Mūsų gi vienas iš pagrindinių tikslų buvo leidžiant vaikus į šitą gimnaziją, kad jie išmoktų lietuvių kalbą. Su kitais mokomaisiais dalykais lietuvių kalba yra panaši situacija. Per metus mano vaikai lietuvių kalbos mokykloje nepramoko. Visas jų lietuvių kalbos tobulėjimas vyko tik bendrabutyje, tik šnekamąja kalba.
- Mokyklos tėvų komitetą sudaro po 2 išrinktus tėvų atstovus nuo klasės. Iš lietuvių tarpo yra tik vienas tėvas, kuris faktiškai niekur nedalyvauja. Taigi, lietuvių diaspora praktiškai nėra atstovaujama. Lietuvių kilmės vaikų tėvai nesilanko tėvų susirinkimuose, nes dažniausiai net nėra apie juos informuojami, o jeigu ir yra, tai tik vokiškai. Tėvų susirinkimai vyksta tik vokiečių kalba. Direkcija paklausta apie tai, tikina, jog tikrai atsiųs ką nors pavertėjauti, bet realiai nieko nesiunčia. O jeigu kada kur kitur ir vertėjauja pavaduotoja p. Sattler ar pati

direktorė, tai geriau nevertėjautų išvis nei šitaip. Aš nekart esu girdėjusi jas vertėjaujant. Mokėdama gerai abi kalbas, galiu tik užjausti tuos, kam jos vertėjavo. Ne paskutinėj vietoj čia yra šališko ir iškreipto vertimo žala. Bet iki vertėjo paslaugų per tėvų susirinkimus reikalas ir neateina, nes šie susirinkimai beveik visada būna darbo dienom, ir net ne penktadienį ar pirmadienį. Tėvai iš apylinkių neturi problemų atvažiuoti darbo dieną po darbo. O bendrabučio vaikų tėvams tas būna dažnai neįvykdoma. Netgi klasės susirinkimų protokolai nėra verčiami į lietuvių kalbą, kas dvikalbėje mokykloje tikrai turėtų būti užtikrinta. Tokiu būdu lietuviai tėvai yra izoliuojami iš mokyklos gyvenimo. Pati nekart esu dalyvavusi diskusijoje, kurios metu vokiečių tėvų atstovai prikašėjo, kad lietuviai tėvai tokie vangūs ir niekur nedalyvauja. Štai tokia mokyklos vadovybės politikos pasekmė. Tas pats pasakytina ir apie lietuvius vaikus iš bendrabučio. Mokykloje nėra jokios sistemos, programos ar strategijos, kurių pagalba lietuviai vaikai būtų integruojami į mokyklos dabar jau iš esmės vokišką visuomenę. O juk jau paprasčiausias „globėjo“ iš tos pačios klasės metodas ar organizuotų pasisvečiavimų vietinių moksleivių namuose padėtų efektyviai „pramušti ledus“ ir keltų lietuvių vaikų motyvaciją. Belieka tik spėlioti, kodėl vadovybė netgi tokių paprastų, pigių ir išbandytų priemonių nesiima. Nors tai yra vienas iš esminių dabartinės vadovybės trūkumų. Daugelyje vietų ji nesiima efektyvių, prienamų priemonių ir neaišku, kodėl. Todėl savaimė suprantama, kad kyla nuojauta, jog gimnazija, o ypač bendrabutis yra žlugdomi tyčia.

- Tarp pedagogų kolegų tarpe yra stiprus susipriešinimas. Kolegija yra pasidalijusi į dvi gruputes pagal principą už direktorę ir prieš direktorę. Žinoma, kiekviename kolektyve visada yra tam tikras simpatizuojančių ir ne itin simpatizuojančių vadovui darbuotojų skaičius. Bet čia kalba ne apie tai. Čia tai yra gyvenama politika, stilius, tikslas. Čia tai yra dienos antraštėje. Nuolat jaučiama alinanti įtampa. Problemos sprendžiamos, per susirinkimus balsuojama ne tikslui pasiekti ar problemai išspręsti, o tam, kad palaikyti vieną ar kitą pusę, nelabai priklausomai nuo turinio. Tokiu būdu dalis pedagogų ir kitų mokyklos darbuotojų nuo p. Vaitkienės atėjimo mokyklą paliko. O kadangi darbuotojus šioje mokykloje realiai darbina pati viena direktorė, dabartinė jos partija vis didėja ir stiprėja, tuo pačiu vis labiau spausdama ir engdama likusius jai nelojalius darbuotojus. Prieš vokiečius darbuotojus direktorė dar valdosi, nors irgi vis dažniau pasitaiko kivirčių, nes direktorė daro daug klaidų ir jos vis dažniau aidu pareina. Bet užtat su lietuviais kolegomis direktorė nesismulkina. Ypač sunkūs santykiai yra su bendrabučio darbuotojais, kuriuos prieš porą metų direktorė patraukė į teismą, kai šie atsisakė priimti padidintas darbo valandas, bet su tuo pačiu atlyginimu. Teismo procesą direkcija pralaimėjo, jai buvo liepta sudaryti naujus darbo grafikus bendrabučio auklėtojams, kurie nepažeistų Vokietijos darbo įstatymo, kaip tas buvo iki šiol. Po šito santykiai tarp direkcijos ir bendrabučio auklėtojų visiškai pašlijo. Per trejus su puse metų direktorė nė karto nebuvo sukvietusi jų planiniam pasitarimui ar posėdžiui, ji nesidomi bendrabučio gyvenimu, veikla, vaikų gyvenimo sąlygom, priežiūra, jų ugdymu ir auklėjimu, nors tai yra jos tiesioginė pareiga. Anksčiau vadovybė nuolatos interaguodavo su bendrabučio auklėtojais, apie vaikus buvo kalbama, diskutuojama, bendrom jėgom per abi plotmes, tiek bendrabutyje, tiek mokykloje, pasitelkiant tėvus sprendžiamos jų problemos dar tik joms užgimus, neleidžiant išsikeroti. Dabar viso to nėra daroma. Auklėtojai yra dažniausiai ignoruojami, neinformuojami arba dezinformuojami. Yra įvestas naujas budėjimo grafikas, kuriuo bandyta atitikti Vokietijos darbo įstatymus, bet visiškai neatsižvelgta į vaikų poreikis, saugumą, ugdymą ir t.t. Dabartinė bendrabučio priežiūra susiveda į faktišką vaikų suskaičiavimą, suvarimą laiku į kambarius ir patalynės bei tualetinio popieriaus išdavimą. Visam kitam procesui, kurį dabartiniai bendrabučio auklėtojai vykdė keliolika metų, tiesiog nebeliko nei erdvės, nei laiko, nei galimybių. Nors direkcija pakeitė darbo laiką ir sąlygas, bet per metus iki šiol nesugebėjo

sudaryti auklėtojų darbo aprašo, kurio, tiesa, kaip tokio niekada ir nebuvo. Todėl kalbėti apie pedagoginę koncepciją ir ugdymo strategiją net nėra kaip. Auklėtojai gi pasekmė dirba kiekvienas kaip išmano, tarpusavy beveik nesiderindami. Yra suardyta nusistovėjusi hierarchija, nes naujas budėjimo grafikas, nepapildytas darbo aprašais, suniveliavo ribas tarp bendrabučio vedėjos/vedėjo ir pavaduotojo pareigybių, kaip tas buvo anksčiau. Tai tik prideda chaoso prie jau ir taip sudarkytos bendrabučio kasdienybės. Tuo metu, kai keliasdešimties paauglių darnus kasdienis gyvenimas po vienu stogu, prižiūrint keturiems svetimiems žmonėms, ir taip yra be galo sunkiai įveikiamas iššūkis. Ir visgi auklėtojai sunkiu darbu, atkakliai ir pasiaukojančiai buvo tai pasiekę. Dabar gi visa tai sugriuvę ir yra direkcijos ir kuratorijos griunama toliau. Bendrabutis jau senai veikia kaip du erdviškai atskirti berniukų ir mergaičių bendrabučiai. Anksčiau, iki teismo, kiekviename bendrabuty nuolat dirbdavo po vieną darbuotoją, pas berniukus vyras, pas mergaites moteris. Dabar gi visada dirba tik vienas per abu bendrabučius. Taigi naktimis, kai budintysis pagal darbo sutartį gali miegoti, ir tik esant poreikiui turi būti pasiekiamas, vienas iš bendrabučių būna visai nakčiai, nuo 22:30 iki 7 val. paliekamas be suaugusiojo priežiūros. Juk absurdiška tikėtis, kad vieni pasilikę paaugliai kviesis telefonu budėtoją, kad tas juos išvaikytų po kambarius, vietoj to, kad jie galėtų užti, rūkyti, vartoti alkoholį ir t.t. Bet mokyklos vadovybei tai nėra motais, nors ir auklėtojai, ir tėvai tam prieštarauja ir reikalauja užtikrinti saugumą. Direkcija atsako neturinti tam lėšų.

- Bendrabučio fizinis stovis yra toks baisus, kad gimnazijos tautiniam ansambliui atvykus šią liepą į Vilnių į Dainų šventę ir apsistojus M.Riomerio universiteto pačiam paprasčiausiam studentų bendrabuty niekas, nei vaikai, nei tėvai, nei auklėtojai nebuvo išgąsdinti. Vasario 16 bendrabutyje Vokietijoje ne ką geriau. Šią žiemą pavyzdžiui vaikai daug mėnesių periodiškai šalo, nes vis gėdavo šildymo sistema, o po to direktorė liepė nustatyti tokį šildymo režimą, kuris daugeliui vaikų sukėlė ilgalaikius peršalimus. Apie visa tai nuolat rašė tėvai, bet be ypatingų rezultatų. Direkcija neina į kontaktą ir problemų nesprendžia. Atšilus orams ir užėjus karščiams vėl ėmė nepakenčiamai dvokti ir pelyti bendrabučio vamzdynai, nors vamzdžių sistemą praeitais metais už 100 tūkst. eurų viena lenkų firma pakeitė. Prasidėjo vasaros atostogos ir taip ir neaišku, ar ši problema išspręsta. Bet direkcija kelias savaites iki atostogų šiuo klausimu tylėjo ir nei bendrabučio auklėtojams, nei tėvams nieko aiškiai nepranešė.
- Techninių ir buitinių problemų bendrabuty labai daug, jos nėra sprendžiamos, o sąlygos gyventi jau senai nebeatitinka nei standartų, nei saugumo normų.
- Dėl to paties darbo įstatymo susidarė darbo laiko vakuumas, kuriam užpildyti direkcija dėl vaizdo paskyrė darbo dienom nuo 9 iki 15 val. budėti tris gimnazijos darbuotojas. Šios darbuotojos yra pati direktorė, jos pavaduotoja p. Sattler ir lietuvių religijos mokytoja p. Kriščiūnienė. Kaip jos, turėdamos pilną apkrovimą gimnazijoje gali dar ir bendrabutyje budėti, mums buvo neaišku. Tačiau jos ir nebudi. Nors bendrabutis yra per žingsnį nuo mokyklos, visgi niekas nesugeba būti vienu metu dviejose vietose. Nesugeba ir šios ponios. Taigi, bendrabutis dabar būna nuo 9 iki 15 val. paliktas visiškai be priežiūros. Labiausiai čia nukenčia sergantys vaikai, nes jų niekas neslaugo, neprižiūri ir nesirūpina jų sveikimu. Jeigu vyresni vaikai dar kažkaip sugeba patys ir draugų dėka savimi pasirūpinti, tai penktokėliai ar šeštokėliai to tikrai negali. Tai yra vienas iš baisiausių dalykų, kurie dabar vyksta bendrabuty. Beje, kai vaikas suserga ar tariasi susirgęs, jis pats gali spręsti, ar jam eiti, ar neiti pas gydytoją. Ir jei nusprendžia eiti, tai turi tai daryti pats savarankiškai, netgi jei jam nėra net 12 metų ar jis nemoka vokiškai, nes jo nėra kam lydėti. Kartais ligonių direkcija pasiunčia palydėti klasioką ar draugą. Tokiu būdu dar ir kitas vaikas, sveikas, ne tik praleidžia pamokas, bet dar ir turi leisti laiką mikrobu pilname gydytojo laukiamajame. Tas neretai trunka ir porą valandų. Jeigu išrašomi vaistai, ligoniui jie atnešami dažnai tik vakare ar išvis tik kitą dieną, niekas netikrina,

kaip jam juos reikia naudoti, ar jis juos tinkamai vartoja ir ar išvis vartoja. Vaistai laikomi vaiko kambaryje, prieinami visiems. Po ligos niekas vaistų nesutikrina, nesurenka, neutilizuoja. Vaistų liekanos kaupiasi pas vaikus ir dažnai yra paskui panaudojami kažkam kitam iš draugų susirgus panašių simptomų principu, dažnai netgi nežinant niekam iš suaugusių. Kaip iki šiol dar niekas nenusinuodijo, yra didžiulis klausimas ir stebuklas. Bendrabuty nėra jokio seifo nei vaistams, nei pinigams. Įvykus nelaimei neaišku kas turėtų ar galėtų suteikti pirmąją pagalbą. Auklėtojai nėra to nei apmokyti, nei turi teisę tai pagal Vokietijos įstatymus daryti. Direkcija atsako, kad belieka tik kviesti greitąją pagalbą. Bet juk tai pedagoginė įstaiga, veikianti visą parą!

- Su naujuoju budėjimo grafiku beveik nebeliko sąlygų auklėtojams dirbti ugdomojo darbo, vaikai išvis nebeturi kultūrinio gyvenimo, jų niekas niekur neveža kaip anksčiau nei į iškylas, nei kultūrinės ar pažintines keliones. Nors bendrabutis yra labai nuošaliai, iki artimiausios parduotuvės autobusu pirmyn ir atgal virš valandos važiuoti, o ir kainuoja pirmyn atgal iki 5 eurų, niekas vaikų apsipirkti neveža. Pačiame kaime jokios parduotuvės nėra. Anksčiau į parduotuvę pasikeisdami veždavo auklėtojai. Dabar dėl naujo budėjimo grafiko jie to daryti nebegali, todėl nebedaro niekas. Tai tampa didele problema, nes vaikai visus buitinius ir mokyklinius reikmenis turi įsigyti patys. Direkcija net mokyklos mikroautobuso tėvams neduoda nuvežti bendrabučio vaikų į iškylą, jeigu jau mokykla to nedaro. Teigia, jog dėl transporto draudimo to negalima, taip nusprendė mokyklos Taryba, tuo metu, kai mokyklos Taryba net neturi kompetencijos spręsti bendrabučio klausimus, o tik akademinis mokyklinius. Bendrabučio auklėtojai nužeminti iki sargų pareigų, o vaikams sudarytos puikios sąlygos simuliuoti, ką kai kurie sėkmingai ir daro, tendencijai kylant. Dar vien opi tema yra, kad dėl tryliktos abitūros klasės ir dažno lietuvių vaikų nuleidimo dėl vokiečių kalbos į žemesnę klasę vis daugiau vaikų bendrabuty tampa pilnamečiais ir čia kyla teisinė problema, kurią irgi reikia spręsti. Pilnamečiai moksleiviai negali gyventi su nepilnamečiais be jokių išlygų. Čia reiktų skubios specialistų konsultacijos ir veiksmų. Tačiau direkcijai tai nėra motais.
- Bendrabučio vaikai ir jų tėvai šiuo metu nėra atstovaujami nė viename gimnazijos savivaldos organe. Tėvų komitete jų negali būti dėl to, kad ten renkami klasių atstovai ir bendrabučio vaikai yra tėvų komitete atstovaujami per juos. Mokyklos Taryboje bendrabučio atstovų negali būti, nes visi jos nariai yra renkami iš mokyklos. Juolab, kad tiek tėvų komitetas, tiek mokyklos Taryba turi Švietimo Įstatymo griežtai nustatytas kompetencijos ribas ir jos siekia tik mokyklos ir mokyklinės veiklos sritis. Bendrabutis yra prilyginamas gyvenimui namuose, po pamokų, taigi į šių dviejų savivaldos organų kompetenciją nepatenka. O iš kuratorijos sudėties, kaip jau minėjau, tėvų atstovai buvo pašalinti 2015 m. Argumentas buvo tas, kad tėvų atstovavimas kuratorijoje dubliuojasi su jų atstovavimu mokyklos Taryboje ir todėl yra perteklinis. Tačiau bendrabučio tėvų tas argumentas neliečia. Ir visgi nutarimas buvo priimtas. Dabar gi, kai aš iškėliau klausimą apie bendrabučio tėvų atstovų į kuratoriją grąžinimą, kuratorijos valdyba jokio entuziazmo neparodė. Spėju, kad tai bus sunkus kelias. Nors būtų taip logiška, kad bendrabučio tėvai, kurių vaikai ne tik mokosi, bet ir gyvena čia, o tėvai moka didžiąją dalį įplaukų, dalyvautų mokyklos savivaldoj. Galop, kas labiau suinteresuotas prisidėti prie gimnazijos ir bendrabučio klestėjimo nei tėvai? Juolab kad iki šiol taip visada ir buvo. O kuratorija pastaraisiais metais tikrai nepasižymi aktyvumu. Ji jau senai iš aukščiausio valdymo organo pasidarė tik akiai direktorės veiksmus ir planus tvirtinanti institucija, be realaus situacijos ir aktualijų suvokimo, ir nebandanti į jas įsigilinti, nenorinti nei gimnazijai laiko paskirti, nei jėgų. Todėl dabartinė situacija ir yra tokia tragiška, nes direktorė iš esmės niekam išskyrus kuratoriją nėra atsakinga ar pavaldi, o kuratorija faktiškai jos netikrina, nes nesigilina į direktorės vykdomą veiklą. Tokiu būdu, kaip absurdo dramoj, ūkvedys, kuris yra baisingai

apleidęs visą gimnazijos ir ypač bendrabučio ūkį, per šventes gauna ypatingą direktorės pagyrą ir finansinius paskatinimus, o IT specialistas, prieš metus tik trumpam atvykęs sutvarkyti kompiuterių klasę, pasiliko čia su šeima suvisam, ir pristatomas kaip pedagogų kolegijos narys, nors nieko niekam nedėsto ir nelabai aišku, ką be keliolikos minučių per savaitę prie gimnazijos internetinės svetainės veikia. Manau, nėra reikalo sakyti, kad šie du darbuotojai yra aršiausi direktorės gynėjai. Ūkvedys turi būti dėkingas direktorei ir už nuolatinę galimybę mokyklos garaže darbo metu taisyti svetimus automobilius. Ne dykai, suprantama. Todėl kitiems ūkio darbams laiko lieka nedaug. Nesenai už LR lėšas įrengta sporto aikštė neprižiūrima griūna ir praeitais metais surūdyjęs krepšinio metalinis lankas nukritęs praskėlė vienam mokiniui galvą. Nuo to laiko aikštė yra nuolatos užrakinta. Į ją gali patekti vaikai tik su auklėtojo priežiūra. O kadangi dirba visada tik vienas auklėtojas, kuris neturi teisės palikti bendrabučio, tai į aikštę praktiškai niekada negalima patekti. Aplinkui gimnaziją auga nuostabus didžiulis parkas, kurio niekas netvarko. Galingi medžiai tręša, lūžta šakos. Tai žinoma kelia didžiulę grėsmę vaikams. Bet direkcija nesirūpina.

- Gimnazijos finansai yra vienas iš neskaidriausių dalykų. Mokykla turi viršmilijoninį biudžetą, bet neturi buhalterio. Finansus tvarko daugiametė mokyklos sekretorė. Galimas daiktas, kad jai iki šiol padeda jos vyras, ekonomistas ir neteisėtai gimnazijos rėmimo fondo lėšas naudojęs Antanas Šiugždinis (jo kaltė po 10 metų tyrimų įrodyta, bylos turi imtis policija), nes daugiau pagalbininkų, bent jau oficialių sekretorė neturi. Gimnazijos ir bendrabučio biudžetai yra faktiškai sugrūsti į vieną, o paskui dirbtinai atskirti ataskaitoms pateikti. Beje, kuratorijai yra teikiama viena ataskaita, o tėvams kita. Net be buhalterinių žinių iš tų ataskaitų iškart matosi, jog jų pagalba yra bandomas sudaryti įspūdis, jog bendrabutis yra nuostolingas, o mokykla ne, nors tokių išvadų niekaip daryti negalima, nes biudžetas yra vienas. Pvz. visa mokykla, bendrabutis, privatūs nuomuojami butai, negyvenamos tarnybinės patalpos kaip caro maro laikais yra pajungti prie vieno šildymo ir vandens skaitliuko. Niekas nežino, kiek išteklių kas sunaudoja. Valgyklos ir jos personalo išlaikymas kaip ir visos transporto priemonių išlaidos yra prirašomos bendrabučio išlaidoms, nors valgyklos paslaugomis naudojasi visi, o transporto priemonėmis bendrabutis išvis nesinaudoja. Ir tokių pavyzdžių apstu. O kuratorija, kurios pagrindinis darbas yra finansus sutikrinti nieko geresnio nesugalvojo, kaip paskirti kontrolės komisiją iš dviejų žmonių, kurie apie įmonių auditą nieko neišmano. Gimnazijos finansuose yra jovalas ir kol kuratorija nepasamdys profesionalios audito firmos, jo niekas nesugebės iškuopti. Kodėl kuratorija to nedaro, man nėra aišku. Bet tikrai ne taupumo sumetimais, nes kai reikėjo tvirtinti direktorės inicijuoto teismo proceso prieš savus darbuotojus išlaidas advokatui apmokėti, netaupydami patvirtino kelioliką tūkstančių eurų, nors bet koks darbo teisės advokatas būtų tik žvilgtelėjęs į popierius dar nepradėjęs proceso pataręs jo ir nepradėti ir tokiu būdu sutaupyti tuos tūkstančius.
- VLB su dabartine direkcija jau keletą metų neranda bendros kalbos. Praeitais metais netgi dešimtmečius bendrai organizuotas ir švėstas Jonines šventė atskirai per du savaitgalius.
- Dabartinė vadovybės politika skatina vokiečių ir lietuvių bendruomenių susipriešinimą, nors tai tikrai išvengiama. Vokiečių diaspora gimnazijoje yra tikrai labai sociali, visuomeniška ir geranoriška. Jeigu tik jos ne kiršintų ir ne dezinformuotų suinteresuoti asmenys.
- Mokyklos vadovybės politika yra labai nepalanki bendrabučio aždilgiu. Nors bendrabuty yra katastrofiškai mažai vaikų, vadovybė nesistengia išlaikyti jau esamų mokinių, ir visiškai neieško naujų. Tai neliečia mokyklos klasių užpildymo. Penktokų klasės pilnos, bet vietinių mokinių, kuriems nereikia bendrabučio. Bendrabutis gi niekur nėra reklamuojamas. Visiškai nėra skiriama tam nei lėšų, nei personalo resursų. Netgi gimnazijos internetinėje svetainėje jau metų metai nėra atnaujiniama informacija apie bendrabutį, o vadovybė man asmeniškai prikišo,

kad bendrabučio vaikai yra tokie vangūs, o auklėtojai tokie nepilietiškai, kad nieko nedaro bendrabučio populiarinimui. Lyg aš, mokinių mama, būčiau atsakinga už tai, kad bendrabutis klestėtų. Per atvirų durų dieną gimnazijoje visas renginys vyko bendrabučio aktų salėje. Bet paradoksas, bendrabučio pristatymui netgi stendo jokio niekas neparuošė. Kai aš per renginį apie tai paklausiau pavaduotojos, ji man atsakė, jog jos visko nespėja, o štai kitais metais aš pati galėsiu tuo pasirūpinti. Tuo metu, kai aš esu viso labo tik viena iš tėvų, mokanti kaip ir visi kiti už mokslą ir už bendrabutį. Žodžiu, tai buvo pasityčiojimas.

- Nėra dialogo, nėra komunikacijos, bausis kompetencijos trūkumas ir žmogiškasis faktorius veda istorinį ir kultūrinį paveldą, Vasario 16-osios gimnaziją į pražūtį. Labai gali būti, kad tai yra daroma sąmoningai.
- Direktorė faktiškai nėra niekam pavaldi. Todėl jeigu jos nuolat nebūna darbe, dažniausiai pirmadieniais ir penktadieniais, nes ji vyksta pas sutuoktinį į Hamburgą, arba į Lietuvą, niekas jai to neprikiša. Lojalūs darbuotojai ją dangsto, o ne lojalių niekas neklauso, nes privati mokykla, Švietimo ministerija dėl tokių dalykų nesikiša, o kuratorijai neįdomu. Be to, ypač pastaraisiais metais ypač išryškėjo tiek mokinių, tiek mokytojų nedrausmingumas. Yra normalu vėluoti į pamokas po keliolika minučių. Mokytojai be skrupulų išėina per pamokas kitais reikalais, palikdami mokinius vienus. Pradeda pamoką vėliau, baigia anksčiau. Niekas to netikrina, nes vadovės per dažnai nėra pačios, o pavaduotojos, užmerkdamos akis, buria aplink save lojalių kolegų ratą. Žinoma, visai kas kita su tais mokytojais, kurie yra direktorės juodajame sąrašė. Jie sau vėlavimų leisti negali, lygiai kaip ir bendrabučio auklėtojai. Visa tai labai destruktvyviai veikia bendrą mokyklos atmosferą. Bendrabučio kai kurie vaikai masiškai simuliuoja ir neina į pamokas išvis, nes auklėtojams baigus budėjimą rytais po nakties niekas iš budinčių pedagogų iš mokyklos į kambarius tikrinti miegalių neina, ir tie lieka lovose. Vakarais dėl naujo budėjimo grafiko auklėtojai nebetikrina, kas po vienuolikos nuėjo miegoti, o kas sėdi visą naktį prie kompiuterio ar pas draugą kitam kambari. Nenuostabu, kad rytais nemažai vaikų neišsimiegoję ir nepailsėję, praleidžia pusryčius ar netgi pamokas. Tai negali neatsiliepti bendram mokymosi rezultatui. Bet direkcija nieko nedaro šiai problemai spręsti, ji net neinformuoja apie tai tėvų. Apskritai, vadovybė labai mažai dėmesio skiria bendrabučio vaikų tėvų informavimui. Spėju, kad taip daroma tyčia, kad tėvai mažiau išmanytų situaciją ir vėliau jais lengviau būtų manipuliuoti, patraukiant situacijos vektorių į savo pusę.
- Kad situacija pasikeistų, reikia gimnazijos struktūros ir valdymo pertvarkymo. Direktorius negali būti balsuojančiu kuratorijos nariu, kuris pats save skatina, vertina, giria ar peikia. Gimnazijos direktorius yra šiuo metu vienintelis apmokamas kuratorijos narys. Visi kiti dirba visuomeniniais pagrindais. Direktorius kaip samdomas darbuotojas turi palikti kuratorijai atsiskaitančiu darbuotoju, jos nutarimų vykdytoju, bet ne sprendimų priėmėju. Taipogi jis negali būti kuratorijos valdybos nariu, o jai taipogi tiesiog atsiskaityti už savo veiklą ir būti jai pavaldus. Šiuo metu į kuratoriją valdyti gimnazijos skirtingos organizacijos skiria savo atstovus pagal tik joms pačioms žinomus kriterijus. Faktiškai ten įstumiami visiškai su gimnazija nesusiję žmonės, neišmanantys ir nenorintys išmanyti nei jos reikalų, ne specifikos, nenorintys jos labui nei dirbti, nei stengtis, bet sutinkantys „pasėdėti“ šioje kėdėje kaip darydami paslaugą, nes kažkam gi reikia ten eiti. Taigi, štai toks ir efektyvumas. Kol buvo stiprus ir pasišventęs mokyklos direktorius, viskas ėjo gana sklandžiai, bet kai tik postą užėmė nekompetetingas vadovas, gana greitai visa virtuvė ėmė riedėti velniop. Į kuratoriją minėtos institucijos turi skirti tam tikrų savybių ir įgūdžių turinčius žmones, kurie ir norėtų, ir sugebėtų valdyti gimnaziją. Jeigu nėra įmanoma užtikrinti tokių asmenų patekimą į kuratoriją, reiškia pati kuratorijos sudarymo sistema yra defektyvi, ir ją reikia keisti. Bet kokių atveju, tikslas turi būti efektyviai dirbantis gimnazijos savivaldos organas. Pagal Vokietijos ne pelno siekiančių

organizacijų įstatymą aukščiausiam savivaldos organe negali būti asmens, kuris gauna už tai algą. Toks darbas gali būti atliekamas tik visuomeniniais pagrindais. Taigi tai, kad direktorė yra ir kuratorijos sudėtyje, ir kuratorijos valdyboje yra neteisiška ir nusižengia įstatymui.

- Kuratorijos sudėtyje šiuo metu nuo Lietuvos Respublikos yra iš Švietimo Ministerijos paskirta Užsienio Lietuvių reikalų skyriaus vedėja p. Rinkevičienė. Ji yra ir Kuratorijos Valdybos narė. Argi tai teisėta? Argi gali tas pats žmogus, kuris kasmet skirsto Lietuvos mokesčių mokėtojų pinigus užsienio lietuvių ugdymo organizacijoms, būti vienos iš paramą gaunančių įstaigų aukščiausiam savivaldos organe? Ir toliau jau čia, be priežiūros iš šalies, netgi būnant Valdyboj, skirstyti tas pačias lėšas? Argi tai nėra drastiškas interesų susikirtimas? Šią klausimą vis dažniau išgirstu iš įvairiausių žmonių.
- Dar vieną labai svarbią temą norėčiau paliesti. Šiuo metu, kaip minėjau, labai yra alinamas bendrabutis, lyg dėl jo likimo direkcija visai nesijaudintų. Tai yra labai keista, nes būtent bendrabutis yra šiuo atveju visa ko vinis. Toli gražu ne visi tai žino, bet VLB nuomoja visą infrastruktūrą, kurios savininkė yra, kuratorijai už vieną simbolinį eurą per metus tol ir tik tol, kol šitame sklype, šitose patalpose veikia gimnazija ir būtina to sąlyga yra bendrabučio veikimas. O gimnazija turi pagal Heseno žemės Švietimo įstatymą išskirtinės mokyklos statusą ir gauna valstybinę paramą pedagogų algoms sumokėti todėl ir tik todėl, kad turi ypatingą mokymo pakraipą, kurią sudaro lituanistinė programa. Taigi, jei nebeliktų bendrabučio, vienu ypu gimnazija prarastų ir valstybinę paramą ir taptų įprasta privačia vokiška gimnazija, kuri privalo pati save išsilaikyti, ir netektų VLB lengvatinių nuomos sąlygų. Taigi per vieną naktį mokslo ir pragyvenimo kainos sukiltų tiek, kad niekas negalėtų jų mokėti. O kas galėtų, eitų į elitines vokiškas privačias gimnazijas. Tai reikštų gimnazijos, tiek lietuviškos, tiek vokiškos galą. Na, su vokiečiais aišku. Eitų ieškotis kitų mokyklų. Lietuvių mokiniai irgi kažkaip turėtų spręsti, ką daryti. O vat štai tam tikrų suinteresuotų asmenų, turinčių tam tikrą padėtį ar tai VLB, ar tai kuratorijoje situacija taptų labai įdomi. Kadangi pagal VLB įstatus visas šitas nekilnojamas turtas priklauso VLB, t.y. jos nariams, o šiuo metu VLB valdymo struktūra yra tokia, kad visa sprendimų galia sukoncentruota keliasdešimties žmonių rankose (VLB Taryba), kurie esant reikalui ir nebegaliojant varžančiai nuomos sutarčiai su kuratorija dėl gimnazijos bei nebeegzistuojant nei pačiai gimnazijai, nei bendrabučiu, galėtų nuspręsti balsų dauguma padaryti su tuo visos VLB turtu, ką tik nori. Pvz. privatizuoti. Toliau aš galiu Jums nepasakoti, mintį, manau, pagavote. Tai va, kai pasižiūri į dabar vykstančius dalykus iš šitos pusės, jie ima įgauti ir prasmę, ir logiką. Neišmanančius šito teisinio aspekto veiksmo dalyvius lėlininkas jam priimtinu būdu tiesiog klaidina. Todėl galimas daiktas vokiškoji suinteresuotoji pusė su pavaduotoja p. Hoffmann priešaky be atodairos kenkia viskam lietuviškam gimnazijoje, nes jai nėra žinoma, kad taip ji tik spartina visos mokyklos uždarymą, ir vien vokiškos taip pat. Būtent per situacijos neišmanymą galimas daiktas p. Rinkevičienė iš Švietimo ministerijos nenaudoja savo potencialo problemoms spręsti, nors čia gali būti ir kitas pagrindas. Bet svarbiausia, kad tampa aišku, kodėl tie žmonės, kurie ir gali, ir turi, spręsti gimnazijos ir bendrabučio problemas, jų nesprenžia. Tuomet pasidaro aiškus nuolatinis vadovybės veržimasis į bendrabučio erdves, kurios priklauso čia gyvenantiems vaikams. Nuolat atsiranda idėjų tai sugrūsti visus vaikus ir berniukus, ir mergaites į vieną aukštą, o iš atsilaisvusių patalpų padaryti nuomojamus butukus pasiturintiems senukams arba gimnazijos mokytojams, tai vieną iš kambarių padaryti gimnazijos mokytojų poilsio kambariu, šitaip grubiai įsiveržiant į mergaičių privačias erdves. Suprantama, kodėl nuolatos vyksta ekspansija vedant visus renginius būtent bendrabučio salėje, o ne puikioje pilies salėje, kuri yra ir didesnė, ir labiau pritaikyta renginiams, ir tokiu pat nuotoliu. Aišku, kodėl kasmet keliamas klausimas įrengti bendrabutyje, kur GYVENA vaikai, papildomas mokyklos klases. Praeitais metais pvz.

direktorė netikėtai priėmė dvi penktokų klases vietoj įprastos vienos, tvirtindama taip norėjusi surinkti daugiau pinigų, nors neturėjo tam patalpų, ir paskui agresyviai bandė priversti VLB sutikti įsileisti vieną penktokų klasę į bendrabutį. VLB atsispyrė, bet sunkiai ir buvo apkaltinta kenkėjišku nusiteikimu prieš gimnaziją. Toks direktorės elgesys yra nepaaiškinamas, nes padaryti šiek tiek reklamos ir pripildyti tuštėjantį bendrabutį būtų buvę daug paprasčiau. Juolab kad vienas pritrauktas bendrabučio gyventojas atneša daugiau pajamų negu keturi nauji moksleiviai į mokyklą. T.y. vietoj 16 naujų penktokėlių būtų užtekę keturių naujų bendrabučio gyventojų gauti toms pačioms pajamoms. Vietoj to direktorė per metus per savo aplaidumą ir mokinių nesaugojimą prarado net 11 bendrabučio mokinių. Naujai šiais metais po vasaros atostogų ateis tik keturi nauji gyventojai į bendrabutį. aštrės Reklamos kaip nebuvo taip ir toliau nėra. Lėšų nepadaugės, nes vadovybė neieško rėmėjų. Reiškia nebus remontų, gyvenimo sąlygos, priežiūra, saugumas, laisvalaikio kokybė negerės. Situacija. Labai įmanoma, kad atsiras daugiau tėvų, kurie nebebus patenkinti apmokamų paslaugų kokybe. Juk mokama tai ne centai. 480 eurų už bendrabutį ir 155 eurai už mokslą per mėnesį už vieną vaiką. Tuo metu, kai pedagoginį personalą dengia Heseno žemė, t.y. virš milijono eurų į metus, lituanistinę programą remia Lietuva su 170 tūkst. eurų per metus, o įprastu atveju didžiuliai sklypo ir pastatų nuomos kaštai, t.y. šimtai tūkstančių eurų per metus, yra dovanojami iš VLB.

Yra dar daug temų, kurios liko šitame apraše nepaliestos. Bet gal šiam kartui pakaks. Jeigu Jūs įsigilinęs turėsite daugiau klausimų, esu jūsų paslaugoms. Galime ir telefonu pasikalbėti, +491703811100.

Bet kokių atveju, labai tikiuosi sulaukti pagalbos, nes nenoriu sulaukti tos dienos, kai iš pradžių bendrabutį, o paskui Vasario 16-osios gimnaziją uždarys. O reikalams klostantis toliau taip kaip dabar, tas tikrai neilgtrukus įvyks.

Iš anksto dėkoju.

Su šypsena,

Julija Drukteinytė-Vintrici

Vasario 16-osios Gimnazijos bendrabučio tėvų atstovė